

kona o ochraně nájemníků, protože jiná námitka nebyla učiněna. Toto rozhodnutí však nezávisí na tom, zdali jsou splněny předpoklady § 6 (1) zák. o ochr. náj. u třetí osoby, které výpověď dána nebyla a která není ve sporu stranou, zejména zdať tvrzené ústní poslední pořízení jest po právu čili nic. K tomu cíli nebylo třeba rozsudek prvního soudu zrušiti. Pokud opatrovník pozůstalosti podal námitky také z důvodu, že hospodyně vstoupila do smlouvy nájemní, neměl k tomu legitimace, protože mu nezáleží chrániti práva domnělé dědičky. Pokud pak hospodyně přistoupila k návrhu opatrovníkovu na zrušení výpovědi, nebyla k tomu rovněž oprávněna a nestane se tím ani stranou ve sporu, ani vedlejší intervenientkou žalované strany (§ 18 c. ř. s.), neprohlásivši, že jako taková chce k žalované straně přistoupiti. Dodati sluší, že v době vydání rozsudku prvního soudu zde ještě hereditas iacens byla, protože k odevzdání pozůstalosti došlo až poté. Bylo tedy rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 8065.

Třetí osobě lze dovoliti nahlédnutí do cizích pozůstalostních spisů jen, osvědčí-li právní zájem.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 364/28.)

Žádost Antonie B-ové, by byly pozůstalostní spisy po Josefu B-ovi zaslány okresnímu soudu civilnímu pro vnitřní Prahu, soud první stolice zamítl, rekursní soud žádosti vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil opatření prvního soudu.

Důvody:

Třetí osoba žádá, aby jí bylo dovoleno nahlédnouti jejím právním zástupcem do cizích pozůstalostních spisů, čemuž dědičky odporují. Protože císařský patent ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. nemá v té příčině předpisů, platí tu předpis § 288 třetí odstavce jed. ř., podle něhož by mohl dáti svolení k nahlédnutí do spisů při osvědčení právního zájmu přednostu soudu. Podobně jest předepsáno v § 323 jed. ř. ve příčině vyhotovení, výtahů a opisů a v § 219 c. ř. s. pro obor sporného soudnictví. Žadatelka tvrdí, že má právní zájem, by mohla do spisů nahlédnouti, protože jest vzdálená příbuzná zůstavitelova, že její matka byla sestřenicí Albíny B-ové provdané G-ové, jejíž matka byla sestrou matky zůstavitelovy. Ačkoli tento příbuzenský poměr není zřejmým z předložených listin, připouštějí dědičky a nynější stěžovatelky vzdálené příbuzenství žadatelky, ale to samo o sobě nijak nestačí k osvědčení právního zájmu na nahlédnutí do cizích pozůstalostních spisů. V tom směru tvrdila žadatelka toliko, že jí jde o zjištění jmění po zemřelé Albíně B-ové, o jejímž manželovi jí není známo, kde jest, a že se může nalézt po něm nějaká stopa v pozůstalostních spisech.

Ani tím není osvědčen právní zájem, ana žadatelka nic bližšího neuvádí, jak by její snaha mohla býti právě těmito pozůstalostními spisy uspokojena a jak by z pozůstalostních spisů velmi vzdáleného příbuzného mohla býti nalezena nějaká stopa buďsi o jmění sestřenice matky žadatelčiny, neb aspoň o nynějším pobytu jejího manžela, který podle jména byl Francouzem. Také rekursní soud se o tomto právním zájmu nerozšiřuje a neuvádí, jak byl žadatelkou osvědčen. Pro nedostatek osvědčení odepřel právem přednostu okresního soudu nahlédnutí do spisů a jeho opatření musilo býti na dovolací stížnost dědiček obnoveno.

Čís. 8066.

Předpisu § 16, druhý odstavec, první dílčí novely k obč. zák. nelze použití na úpravu výživného osob svéprávnosti zbavených proti nemanželskému otci.

Nemanželskému otci přísluší právo stížnosti podle § 9 nesp. říz. proti usnesení, jímž byl opatrovník odkázán na pořad práva.

(Rozh. ze dne 23. května 1928, R I 378/28.)

Opatrovnický soud odkázal opatrovníka choromyslného opatrovance na pořad práva s nárokem na placení výživného proti nemanželskému otci. Rekursní soud nevyhověl rekursu nemanželského otce a potvrdil toto usnesení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nemanželský otec podává dovolací stížnost, domáhaje se toho, by opatrovnický soud v řízení mimosporném rozhodl o nároku opatrovance podle § 16 druhý odstavec cis. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 276 ř. zák. Především jest řešiti otázku, zda jest nemanželský otec ke stížnosti vůbec oprávněn. Otázku tu jest zodpověděti kladně. Podle § 9 nesp. říz. má právo stížnosti ten, kdo se pokládá za stížen nějakým opatřením mimosporného soudce. Zákon má tu na mysli účastníka řízení, jehož právo může býti nějak dotčeno opatřením mimosporného soudce. S tohoto hlediska nutno pokládati za účastníka v tomto případě také nemanželského otce, jenž, odvolávaje se na předpis § 16 první novely k obč. zák., žádá, by bylo rozhodnuto v mimosporném řízení o tom, zda jest povinen platiti výživné svému již dávno zletilému, ale svéprávnosti zbavenému nemanželskému synu. Nemanželský otec má zajisté na tom zájem, zda bude použito jednoduššího a levnějšího řízení mimosporného, či složitějšího a nákladnějšího řízení sporného. Proto bylo vysloveno již v plenárním rozhodnutí čís. 734 sb. n. s., že usnesení, jímž byl poručník poukázán k žalobě proti nemanželskému otci, má býti i tomuto doručeno, aby mu bylo umožněno brániti se opravným prostředkem proti přesunu věci na pole řízení sporného.